

Február 28. - Szent Román apát

Lion vidékén, Franciaországban virágzott az Ainai monostor, ahol világi életüket hátrahagyó, istenfélő férfiak éltek. Szent Román is itt élt az V. Században. Sóvárgott a szerényebb és több magányt nyújtó élet után, így előljáróinak engedélyével 35 éves korában elhagyta a kolostort.

Jura hegységben a sziklák és erdők között talált egy fenyőfát, ami alá letelepedett és életét itt folytatta. Eleségül a közeli vadalma liget szolgált, napjait elmélkedéssel és imádsággal töltötte.

Vetemény magvakat vásárolt és zöldségeket kezdett termesztetni ott. Testvére, Szent Lupiczin költözött mellé a fenyő alá, aki hasonló volt hozzá, azonban még szigorúbb életvitelű. Nemsokára olyan sokan követték őket a remete életben, hogy kolostort kellett építeniük. Így jött létre Kondat monostor, majd a Laukon zárda és a leány testvérük által vezetett apácázárda, ahol másfél száz apáca élt.

A szerzetesek az erdőket részint szabályozták, részint rétekké, legelőkké, termőfölddé alakították. Saját napirend szerint éltek, termeltek, imádkoztak, elmélkedtek, zsoltos-énekeiket visszhangozta a Jura- rengeteg. Felvirágzott a földművelés és az állattenyésztés.

Sokan keresték meg a szerzeteseket a könnyebb élet reményében, de nem hitük miatt költöztek oda, hanem a könnyebb megélhetést keresve. Szent Lupiczin vetett véget a népek ilyen vándorlásának, amikor Szent Romántól azt kérte egy látogatása alkalmával, hogy a legsilányabb ételeket készítse, amíg nála tartózkodik. Szent Román nemcsak Lupiczinnek készítette azt, hanem az összes embernek, akik velük éltek. Lupiczin pedig igen hosszú ideig maradt Románál, így mindenki silány eledelt kapott hosszú időn át. A sokaság, akik a könnyebb megélhetés miatt csatlakoztak hozzájuk, ezért egy éjszaka elosontak tőlük. Így tisztult meg a monostor, a pelyvát így eresztette szélnek Szent Lupiczin.

Amikor Szent Román Agunumba ment Szent Móricz és társai sírját meglátogatni, Genf vidékén ráesteledett. Egy barlangban talált menedéket, amelyben két poklos szenvedett. Szent Román nem undorodott megcsókolni a poklosokat, estére is náluk maradt. Reggel, amikor távozott, megáldotta őket. A poklosok észrevették, hogy tisztulni kezdtek, rövid idő alatt teljesen megtisztultak. Besiettek a városba, elbeszélték a történetet, dicsőséget hozva Szent Románnak.

Nem sokkal ezután Szent Román megbetegedett és meghalt. Testét az apácázárdában helyezték el. A zárdát azóta Szent Románnak nevezik (Saint Romain de la Roche).

† Szent Román apát közbenjárása ajánljon minket neked, Úr Isten, hogy mit saját érdemeink által megnyerni képtelenek vagyunk, az ő esedezése által nyerjük el. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Március 1. - Szent Albin püspök

480 körül született a Franciaországi Bretagne Vannes településen nemes és keresztény családban. Gyermekek- és ifjúkorában világtörténelmi események hatására terjedt el a kereszténység itt, alapozódott meg az első katolikus germán ország. Az egyházi élet örvendetes fejlődésnek indult, amelyben nagy jelentősége volt Szent Albinnak.

Albin egész fiatalon bencés kolostorba vonult. Mintaszerű életet élt, ezért már 35 évesen apáttá választották. 25 éven át viselte ezt a méltóságot a szerzetesek megelégedésére. Akkor lett Angers városának püspöke. Püspökként nagy buzgósággal arra törekedett, hogy a frank lakosság felvegye a keresztény fegyelmet és az evangéliumi irgalmasság szellemét kövesse. Kb. 20 évig volt püspök.

560-ban 80 éves korában halt meg. Halála után nagy tiszteletnek örvendett, nevét települések viselik és tiszteletére bazilika is épült.

Egész életén keresztül, akármennyire is a viláért és püspökként a világban dolgozott, szeplőtelenül meg tudta magát őrizni a világtól, illetve annak gyarlóságaitól és bűneitől. Mint püspök sokat dolgozott a komoly egyházas szellem meggyökereztetésén. Az elnyomottaknak szószólója, a szegényeknek, özvegyeknek, árváknak istápolója volt. Sokat tett a rabszolgák mostoha sorsának enyhítéséért, megváltásukért nagy anyagi áldozatokat hozott. A betegeket gyógyító Úr Krisztus segítségével még testi betegségüknek orvosa is lett. Szent Albin a sok testi és lelki nyomor színe előtt is mindig derült és fegyelmezett lélekkel járt.

Egész életében Szent Jakab apostol szavaihoz igazodott: „A tiszta és szeplőtelen vallásosság az Isten és Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő szorongatásukban és magát szeplőtelenül megőrizni e világtól.”

Március 2. - Boldog Jó Károly hitvalló

1083-ban született, abban az évben, amikor nálunk Szent Istvánt és Imrét szentekké avatták.

Királyi és szent család sarja. Apja Szent Kanut, Dánia királya, anyja Adelhaid flandriai grófi leány. Apja meghalt, mikor Károly három éves volt, egy templomi lázadás során ölték meg. Nem sokkal ezután édesanyját is elveszítette. Anyai nagybátyja, Róbert, Flandria grófja vette magához, a szentség és a vitézség iskoláit a szárnyai alatt végezte el. Ifjúkora a kereszties hadak idejére esik. Maga is részt vett a szent küldetésben, hogy a mohamedánoktól visszahódítsa azt a földet, amelyet az Úr Jézus életével és halálával megszentelt.

Hazájába visszaérve nemsokára meghalt nagybátyja és ő lett Flandria grófja és ura. Károly, mint uralkodó, népének legigazságosabb atyja lett, alattvalói Jóságosnak nevezték erényei és hőstettei miatt. A keresztény lelki nagyság biztos fokmérője, hogy ki mennyire gyakorolja a felebaráti szeretetet, és az igazságot a nála alacsonyabb rangúakkal szemben. Károly ebben különösen jeleskedett. Amikor két éven keresztül kevés volt a termés, az árak drágultak és éhínség tört ki, Károly beszüntetett udvarában minden mulatságot és haszontalan kiadást. Így mutatott példát a takarékosagra és a jótékonyagra is több jutott. Elengedte az adókat, a sörfőzésre való gabonát is elosztotta a szegény szűkölködők között. Elrendelte, hogy a pékek kisebb kenyeret süssenek, hogy a szegényebbek is vásárolhassanak olcsóbban, és így mindenkinek jutott kenyér. Udvarházaiba százszámra osztotta be a nélkülözőket, ott a munkájukért megkapták mindennapi kenyerüket. Hosszú éveken át mindennap megtette, hogy reggel, szentmise hallgatás előtt az Úr iránti nagy szeretetében mezítláb osztott alamizsnát a szegényeknek és nem átallotta megcsókolni mindegyikük kezét. A mezítelennel megosztotta köpenyét Szent Márton módjára. Késedelem nélkül és fejedelmi bőkezűséggel fizetett cselédségének, napszámosainak, kereskedőknek, iparosoknak.

Amennyire szerette az egyszerű nép, annyira rettegetek tőle az ország kapzsi és hatalmas hűbéresei, akik a szegény alattvalókat sanyargatták. Mert a jókkal szemben kezes bárány, az igazságtalanságok megtorlásában oroszlán volt. Az igazság védelmében a fegyvertől sem riadt vissza. Az igazság bátor védelmében tört rá a halál is. Élt a grófságában egy Bertulf nevű hatalmas úr. Óriási vagyont harácsolt össze és erőszakosságával rettegetésben tartotta a védtelen népet. Egy alkalommal Károly maga

elé idéztette, hogy felelősségre vonja. Bertulf azonban nem jelent meg, hanem urának francia földön való távollétét arra használta fel, hogy rabolva és fosztogatva feldúlja a grófságot. Károly elhatározta, hogy Bertulfot ártalmatlanná teszi. Indulása reggelén a templomban imádkozott, amikor egy szegény asszony alamizsnát kért tőle. Ő az alamizsnát átnyújtotta, ekkor azonban Bertulf felfogadott emberei megölték. Teste mellett feküdt alamizsnát nyújtó jobb karja.

Igazságtalan volt halála, az Úrtól azonban elnyerte az igazság koronáját.

Március 3. - Szent Kunigunda szűz

Szent Kunigunda Szigfrid luxemburgi gróf és Hedvig leánya volt. 1000 körül vette feleségül az első magyar király jámbor feleségének, Gizellának testvére, Bajor Henrik. Henrik és Kunigunda kölcsönös megegyezéssel az Úr Isten nagyobb dicsőségére úgynevezett József-házasságot kötöttek, azaz testvérek módjára éltek. 24 évnyi házasságuk után Henrik ezt a halálakor mondta el családjának és püspökeinek. Kétszer koronázták meg Kunigundát a férjével együtt. 1002-ben Padenbornban német királynévá, 1014-ben pedig a római Szent Péter templomban a római birodalom császárnéjává. Kunigunda lelkesítette férjét, hogy népeinek jóléte legyen a mindennapi gondja, vegye szívére az egyház megújítását. Segítse VIII. Benedek pápát az egyházi reform megindításában és támogassa VII. Gergely pápát a reform befejezésében. Férjével együtt megalapította a bambergi püspökséget, majd a kaufungeni nagy bencés apácakolostort, és fölépíttette Szent István vértanú tiszteletére a bambergi székesegyházat.

A gonosz lélek nem nézhette jó szemmel, milyen egyetértésben él a szent pár. Gonosz emberek terjeszteni kezdték, hogy Kunigunda hűtlen férjéhez. Kunigunda lelkét sértette a rágalom, de mikor férje is kételkedni kezdett benne, vállalta, hogy akkori szokása szerint átmegy 12 tüzes ekevason, amely bizonyítja ártatlanságát. Megtörtént e tűzpróba. Istenbe vetett hittel Kunigunda sértetlenül ment át az áttüzesített ekevason. Férje szent megdöbbenéssel borult előtte térdre és kérte bocsánatát. Ez a csodálatos eset még jobban megerősítette őket egymás iránt való hűséges szeretetükben.

Kunigunda 1024-ben özvegy lett. Egy évvel férje halála után levette díszait és a kaufungeni kolostorba vonult, fölvette az apácák fekete ruháját. Ettől fogva semmiféle kiváltságot nem fogadott el, a legpéldásabb módon élte az apáca életet. 14 évig volt a kolostor lakója. 1039. március 3-án halt meg, férje mellé temették a bambergi székesegyházban, kérésének megfelelően minden pompa nélkül.

Március 4. - Szent Kázmér hitvalló

Lengyelország és Litvánia patrónusa, a Jagelló uralkodóház tagja. 1458-ban Krakkóban született, apja IV. Kázmér lengyel király, anyja Erzsébet, Albert magyar király leánya. A lengyel királyi pár 8 gyermeke közül Kázmér volt a leginkább hívő lelkületű. Szülei támogatták, hogy a hit csírái teljesen kifejlődhessenek.

Kázmér az Úr Jézus példájára növekedett korban és bölcsességben is. Míg testvérei örömmel játszottak a Krakkói vár folyosóin, addig Kázmér ugyanilyen örömmel húzódott egy sarokba, hogy elmondjon egy- két tizedet olvasóján. Órákig tudott imádkozni az oltár előtt és könnyezve elmélkedett Krisztus kínszenvedéséről. Idősebb fiú volt már, mikor egy éjjel tanítója benézett szobájába és nem találta ágyában. Az egész palotaőrség kereste. A várkapolna zárt ajtaja előtt találták mindenről elfeledkezve, imádkozva a földre borulva. Kázmér tudta, hogy kemény önmegtartózkodás nélkül nem viszi sokra Krisztus nevelőiskolájában. Sokat böjtölt, kemény fekhelyen aludt és királyi köntöse alatt durva bűnbánati ruhát viselt.

Az Úr fiatalon hívta magához. Ereje napról napra hanyatlott. Orvosai a szigorú böjtölését, önsanyargatását okolták ezért, de ő hallani sem akart az önmegtartóztatás feladásáról. Feszülettel a kezében halt meg 1483. március 4-én.

Életében csak egyszer állt kényszeredetten a lengyel seregek élére. Halála után 1518-ban a lengyel- orosz háború alkalmával Zsigmond király buzgón kérte Isten segítségét és Kázmér herceg közbenjárását a csata sikeres kimeneteléért. A hagyomány szerint Kázmér megjelent hófehér ruhában, a lengyel sereg élére állott és kisértette a sereget az orosz kelepcéből.

Azóta is a tisztaságért küzdő ifjúság egyik vezére, aki segíti, hogy diadalmasan vívja meg az Úr harcait.

Március 5. - Kremonai Szent Özséb hitvalló

Esztergomban nemes szülőktől származott. Ájtatoskodásban és tanulásban eltöltött gyermekkorának és ifjúságának legszembetűnőbb vonása volt a magány szeretete. A pajkos társaságot és lármás mulatozást kerülte; akkor érezte jól magát, ha félrevonulva elmerülhetett tanulmányaiban. Az erényes és munkás élet példaképe gyanánt állt kortársai előtt.

Isten kegyes hívása a papi pályára szólította. Az esztergomi egyházmegye papjai közé lépett s később kanonok lett. Három papi erény ékesítette lelkét: a tudomány-szeretet, áhítat és könyörület. Ismereteit folytonos olvasással és tanulással gyarapította; másrészt pedig az Isten igéjének buzgó hirdetésével terjesztette azt a hívő tudást, melyet ő annyira becsült. Lelkiismeretét igyekezett minden bűntől megőrizni és gyakori gyónással megtisztítani. A zsoltosma végzésénél és a szentmise bemutatásakor olyan átszellemült meleg áhítat ömlött el egész külsején, hogy aki csak látta, áhítatra és Isten szeretetére gerjedt. A szegényeket jó szóval és bőkezű alamizsnával segítette; a szomorúakat résztvevő gyengédséggel vigasztalta, mert az Úr Jézustól eltanulta, miképpen kell megkönnyíteni a lelkileg fáradtakat. Háza alamizsnára, tanácsra és vigasztalásra szoruló szegény embereknek volt menedékhelye.

Abban az időben Esztergom környékén, a pilisi hegyekben sok remete élt. Ezek gyakran megfordultak a városban vagy azért, hogy alamizsnát gyűjtsenek, vagy pedig, hogy készítményeiket eladják és azok árából szükségleteikről gondoskodjanak. A remeték rendszerint ellátogattak a jószívű Özséb kanonok házába is, ki nemcsak szívesen látta és megvendégelte őket, hanem szívesen elbeszélgetett velük életükről és az istenes dolgokról. Így lassan megérlelődött lelkében az elhatározás, mely gyermekkor óta csirázott benne: beáll ő is remetének a pilisi hegyekbe. Szándékát sokan ellenezték; csak kevesen helyeselték. Ő azonban nem hederített emberi beszédre, hanem csak Isten hívó szavára hallgatott. Közbejött a tatárvesz; várnia kellett. A vihar elmúltával 1246-ban Vanesai István esztergomi érsek elé terjesztette szándékát. Az érsek áldását adta szent papjának szent elhatározására és imádságába ajánlotta megyéjét és az országot. Özséb tehát elosztotta vagyonát a szegényeknek és búcsút vett kanonoki stallumától. A körül lakó remeték, jórészt régi ismerősei és barátai hozzá kezdtek járni, hogy együtt imádkozzanak, vele énekeljenek, istenes dolgokról társalogjanak, lelki tanácsot kérjenek. A remetéknek atyja és lelki vezetője

lett. Ebben a tanítványi körben, mely Özséb körül alakult, István és Benedek remetéek váltak ki. Benedeket IV. Béla király is sokszor meglátogatta pilisi magányában. A szétszórtan lakó remetéek magányos életében változást idézett elő Özsébnek egy éjjeli látomása. Virrasztása közben bolygó lángocskákat látott kigyulladni az erdőben. Meglepődve figyeli a szokatlan tünelemet, majd észreveszi, hogy azok a lángocskák egymás felé mozognak és csakhamar szép tüzes golyóba olvadnak össze. Ez a látvány azt a gondolatot keltette benne s egy égi szózat megerősítette, hogy Isten a különélő remetéket kolostori életre akarja összegyűjteni. Így történt, hogy Özséb és társai a szent kereszt tiszteletére kis templomot és kolostort építettek. Később itt épült a Pilisszentkereszt nevű helység. Életszabályul azokat az előírásokat fogadták el, melyeket Bertalan pécsi püspök adott a patacsi remetekolostornak 1225-ben. Másfelé is voltak az országban a szentkereszthez hasonló életmódot folytató remetekolostorok. Özséb fáradozása folytán mind egyesültek s arra a gondolatra jöttek, hogy a szerzetes rendek példájára közös elöljárót választanak, Össze is gyűltek 1250-ben és Özsébet fejükké választották. Ettől kezdve Özséb legfőbb gondja az volt, hogy a pápai jóváhagyást kieszközölje. Elment tehát Rómába (1261-63 között), hol jó pártfogóra talált Aquinoi Szent Tamásban, ki Özséb kérelmét IV. Orbán pápánál melegen támogatta. Ennek a római útnak egyelőre csak az lett az eredménye, hogy 1263-ban a veszprémi püspök, majd utóbb az esztergomi érsek és egri püspök is jóváhagyták az egyházmegyéjük területén fekvő kolostorokat. A legfelsőbb és végleges egyházi jóváhagyást 1308-ban Gentilis bíboros, V. Kelemen pápa teljhatalmú követe adta. Ekkor tértek át a Szent Ágoston szabályai szerint való életre. Jóllehet ezek a remetekolostorok jórészt Özséb kezdeményezésére alakultak s egyesülésük is az ő műve volt, tagjaik mégis Remete Szent Pált tekintették alapítójuknak. Maga Özséb is az 1252-i esztergomi zsinaton így írta magát alá: „Remete Szent Pál szerzetének provinciálisa”. Özsébet a pálos remeteszerezt „összegyűjtőjének és mesterének” tekintették. Boldog, Özséb húsz évig viselte a rendfőnöki tiszteletet. Midőn az Úristen súlyos betegséggel figyelmeztette a halál közelségére, a szentségek felvételével erősítette meg magát az örökkévalóságba vezető nagy útra. Halálos ágyán szerzetesestvéreit a szabályok pontos megtartására, testvéri szeretetre és jó példaadásra buzdította. Jézus és Mária szent nevével ajkán, nyugodt arccal, égre néző tekintettel halt meg 1270-ben január 20-án. Boldog Özséb a pilisi hegyek szent remetéje. Az ő élete és szelleme adja a Pilisnek azt a varázst, minővel Szent Antal, Remete Szent Pál és Szent Makárius Egyiptom hegyeit és pusztáit töltötték meg.

Március 6. - Szent Perpétua és Felicitas vértanúk

A 3. század elején Szeptimusz Szevérus császár idején borzalmas keresztényüldözés tört ki a római birodalomhoz tartozó Észak-Afrikában. Karthagóban három férfit és két nőt vetettek börtönbe. A két nő, Perpétua és Felicitas, csak a börtönben vették fel a keresztséget.

Perpétua mindössze 22 éves fiatal nő volt, és jómódú özvegy. Kisgyermekét a börtönben szoptatta. Jól tudta, ha hitét a bíróság előtt megvallja, elveszíti életét és gyermekét, pogány apja pedig szégyenkezik miatta. Abban is biztos volt, ha hitét megtagadja, megmenti apját és fiát, és a saját életét is. Szerette gyermekét és apját, de Krisztust még jobban. Emlékezett szavaira: „Aki atyját, vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó énhozzám; és aki fiát vagy leányát jobban szereti, mint engem, nem méltó énhozzám.” (Máté 10,37)

Apja a börtönben tett látogatásakor többször próbálta érzelmeire hatva hitétől eltántorítani, de sikertelenül. Perpétua hite szilárd volt, önmagát az Úrnak adta. A bíró kimondta a kegyetlen ítéletet, valamennyien vadállatok elé kerülnek.

A börtönben a vértanú jelölteket az Úristen vigasztaló látomásokkal erősítette meg a vértanúság pálmájának elnyerésére. Ezekben a látomásokban az örök boldogságba nyertek betekintést.

A kis csoportot, amely egy napon került a börtönbe, együtt vitték a vadállatok elé. Előzőleg meg is korbácsolták őket. Perpétuán egy bika szarva ejtett halálos sebet. A halál egy karddal ejtett kegyelemdöfés után következett csak be 203. március 7-én.

Felicitas egészen fiatal asszony volt és rabszolga. 8 hónapos áldott állapotban volt, mikor hite miatt vadállatok elé került társaival. Nagyon félt, hogy kivégzését áldott állapota miatt elhalasztják, mert a törvények tiltották a várandós nők kivégzését. Azonban vértanú társai imáira korai szülése megindult, és kislánynak adott életet. Életét Perpétuáéhoz hasonló módon végezte be.

Szent Ágoston a két nőt az egyház legnagyobb vértanúi közé sorolja. Az írja róluk, hogy sírjukhoz több keresztény zarándokol, mint ahány pogány nézte vértanúságukat. Az egyház is fölvette nevüket a szentmise kánonjába, ahol minden miséző pap misénként megemlékezik róluk.